

Sven

Det här är planen för idag: att under de första fem timmarna ställa till med något så uppseendeväckande och spektakulärt att hela skolan omedelbart får veta vem jag är. De måste veta vem jag är innan de hör talas om mig.

Jag kan inte komma på exakt vad det är jag ska ställa till med, eller hur jag ska gå tillväga. Jag vill förstås inte bli avstängd från skolan redan första dagen. Men det måste vara något spektakulärt.

För om jag inte får någon bra idé så kommer jag innan veckan är slut bara att vara den där killen i 7B som det är synd om. Han som blir skjutsad till skolan av pappa och hämtad av mamma. Som aldrig får lämnas ensam. Som har ett armbandsur som piper stup i kvarten för att han måste ta sin medicin.

Det får bara inte hända.

Parker

Jag susar fram längs gatorna för idag lyser alla trafikljus grönt. Som om världen vill säga: kolla, allt är egentligen helt okej.

Jag ska gå med tjugosju andra trettonåringar i klass 7B, men jag har träffat nästan alla minst en gång förut. Det var en kille som var sjuk på introduktionsdagen i juni. Det kan inte vara så roligt för honom, han känner fortfarande ingen. Jag är glad att jag inte kommer ihåg hur det kändes att födas. Plötsligt ligger man bara där, rakt upp och ner, spritt sprängande naken i en värld full av främlingar. Ansikten man inte känner igen, händer man inte känner igen, näshår man inte känner igen. Det är kanske därför som bebisar gallskriker.

En lång raksträcka till, sen är jag framme. Jag är andfädd, min korta svarra klänning fladdrar i vinden. Jag cyklar förbi en man som är ute och går med sin hund och då blundar jag för ett ögonblick. Inte mer än en sekund, men det räcker för att jag ska se Alaska framför mig.

Jag har varit utan henne i fyra månader nu, så på

dagarna känns det nästan normalt att hon inte finns. Jag har vant mig vid det hundformade tomrummet hemma. Jag vet att jag inte längre behöver vara noga med att stänga ytterdörren, och alla filtar som var täckta med vitt hundhår är tvättade sen länge.

Men på nätterna drömmar jag om henne. Ibland är hon skadad och jag springer längs mörka gator mot ett starkt upplyst djursjukhus som är årtiosju våningar högt. Ibland – och det är ännu jobbigare – finns hon bara där igen. Då ligger hon bredvid mig på soffan och jag smeker de mjuka stråna på hennes nos. Lugnt och stilla, för jag vet att vi kommer att sitta där tusen gånger till.

Men så vaknar jag och det är tomt.

Jag bryr mig inte om tippen jag har läst på nätet om hur man bäst fixar att börja högstadiet. Puberteten tänker jag helt enkelt bara hoppa över. Varför ska jag behöva pimpa ryggssäcken med glitterblommor? Och vem har sagt att det är töntigt med matlåda och coolt med smörgåspaker? Nätet svämmar över av listor med olika tips och varenada en avslutas med orden: *Vad du än bittar på, var alltid dig själv.*

Ja, nu hade jag ju inte tänkt låtsas vara vare sig någon